Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ποιός εἶναι ὁ ἰδανικὸς σύζυγος;

Μ

(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΑΣ, ΠΩΣ ΤΟΝ ΟΝΕΙΡΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΟΥΝ)

Ἡ δὶς ΑΙΜΙΛΙΑ Μ. (Αἰδηψός—Ἀθῆναι), ἀπαντᾶ :

Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Τὸν ἰδανικὸ σύζυγο δὲν τὸν σκέπτομαι καθόλου, γιατί αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε τῆς τύχης καὶ παρακαλῶ τὴν τύχη μου νὰ μοῦ τὸν στείλη ὅπως μοῦ ἀξίζει, ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶνε καλὸς ὁ σύζυγος, πρέπει νὰ εἶμαι κι' ἐγὼ καλή, νὰ τοῦ κάνω ὅλες τὶς ἐπιθυμίες του, κι' ἔτσι θὰ εἶνε γιὰ μένα ὁ πιὸ ἰδανικὸς σύζυγος.

Μὲ ἀγάπη. Αἰμιλία Μ.

* * *

Ἡ δὶς Ε. Ρ. (Κέρκυρα), μᾶς γράφει :

Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Τὸ ἄλογο ἔτρεχε φρενιασμένο. Πτασμένη ἀπὸ τὴν πλούσια χαίτη του, μάταια προσπαθοῦσα νὰ τὸ συγκρατήσω. Εἶχε ἀφηνιάσει ! Ξαφνικὰ βλέπω ἕναν ἄνδρα νὰ ὁρμάη καὶ νὰ τὸ σταματάη, ἐνῶ ἕνα χέρι μοῦ ἔσφιγγε τὴ μέση. Ἔκλεισα τὰ μάτια... Εἶχα λιποθυμήσει... Ὅταν τὰ ξανάνοιξα, βρισκόμουν ξαπλωμένη κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο. Μπρός μου, ὀρθός, σ εκοταν ὁ σωτῆρας μου. Ἦταν ἕνας ἄνδρας πάνω ἀπὸ 30 ἐτῶν. Στὸ ἀρρενωπὸ καὶ ὠχρὸ πρόσωπό του διέκρινες μιὰ θέλησι ἀτσαλένια, μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιβολή. Τὰ σφιγμένα χείλη του, λεπτὰ καὶ εἰρωνικά, πρόδιδαν ἕναν ἄνθρωπο, τοῦ ὁποίου τὶς γνῶμες δὲν θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ συζητήση, συνάμα δὲ καὶ μεγάλη ἐνεργητικότητα. Τὰ βαθυπράσινα μάτια του μὲ διαπερνοῦσαν ἀπὸ ἄκρη ὥς ἄκρη καὶ μοῦ ἦταν ἀδύνατον ν' ἀνθέξω σ' αὐτὸ τὸ βλέμμα. Εἶχε ὅλη τὴ φωτιὰ τοῦ πάθους, τῆς θελήσεως, τῆς μεγαλοφυΐας... Ἀλλὰ συγχρόνως εἶχε μιὰ ἀπροσδιόριστη γλύκα, μιὰ τρυφερὴ γοητεία. Στὸ ὑπέροχο μέτωπό του, κυρίαρχο τοῦ ὅλου προσώπου του, διέκρινες τὸ ἀνώτερο πνεῦμα. Ἦταν ψηλός, πολὺ ψηλός ! Ὅταν τὸν εἶδα, ἔνοιωσα ἀσυναισθήτως ἕνα αἴσθημα προστασίας. Ἔνοιωσα τὴν ἀνωτερότητά του, τὴν ὑπεροχή του. Τὸ κυριώτατο χαρακτηριστικό του ἦταν ἡ παντοδύναμη τόλμη. Τὰ πλούσια μαῦρα μαλλιά του, λίγο ἀκατάστατα, ἔδιναν ἕναν ὡραῖο τόνο στὸ ἡλιοκαμένο πρόσωπό του. Φαινόταν ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος εἶχε παλαίψει μὲ τὴ ζωὴ καὶ εἶχε βγῆ νικητής ! Ὅταν μοῦ μίλησε, ἡ φωνή του ἀντήχησε βαθειά, διαυγής, ἤρεμη, μὲ μιὰ συγκρατημένη γλυκύτητα ! Μὲ δυὸ λόγια, ἦταν ὁ ἀνώτερος ἄνδρας ! Μοῦ ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὄσφιξε μέσα στὸ δικό του, μὰ ὁ πόνος τοῦ σφιξίματος μὲ....ξύπνησε ! Ἦταν ὄνειρο !... Ὦ ! ἀπὸ τότε μάταια ζητῶ μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν νὰ βρῶ αὐτὸν τὸν τύπο τοῦ ὀνείρου μου. Ἦταν ὄνειρο ! Ὄνειρο θὰ μείνη !... Νά, ἀγαπητό μου «Μπουκέτο», ποιὸς εἶνε ὁ ἰδανικὸς (γιὰ μένα τουλάχιστον) ἄνδρας. Μ' ἕναν τέτοιο σύζυγο θὰ γινόμουν εὐτυχής. Νὰ ποιὸ εἶνε τὸ ἰδανικό μου, τὸ ὁποῖο προσωποποιήθηκε γιὰ μιὰ ὥρα μόνο !...

Μὲ ἀγάπη. Ε. Ρ.

* * *

Ἡ δὶς Ρ. Ρ. («Μυστηριώδης Πριγκηπέσσα») (Ἀθῆναι), μᾶς γράφει :

Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Σοῦ περιγράφω πῶς φαντάζομαι καὶ θέλω νὰ εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ ἑνώσω γιὰ πάντα τὴν ζωή μου μὲ τὴ δική του : Εἶνε βράδυ ! Ν υμένη μὲ ἕνα ἁπλὸ ρὸς φόρ μα, ἐλαφρὰ μακιγιαρισμένη, μὲ ἕνα ὡραῖο κοκλιὲ ἀπὸ ρὸς μαργαριτάρια στὸν κάτασπρο λαιμό της, μὲ τὰ κατάμαυρα καὶ μεταξένια, ποὺ εἶνε ὅλο μπούκλες, μαλλιά της, καὶ μὲ τὰ κατακόκκινα σὰν κεράσια χείλη της, κάθεται μέσα στὸ σαλόνι, μπροστὰ στὸ πιάνο, τριγυρισμένη ἀπὸ ρὸς μεγάλα τριαντάφυλλα, παίζει μιὰ γλυκειὰ μελωδία τοῦ Σοπὲν καὶ τραγουδάει μὲ τὴν κρυσταλλένια, γεμάτη μέταλλο, φωνή της. Εἶνε πανσέληνος. Τὰ φῶτα εἶνε σβησμένα καὶ μονάχα τὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ μπαίνει ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα. καὶ φωτίζοντάς την, τὴν δείχνει σὰν μιὰ ὑπέροχη, ἀιθέρια νεράιδα. Ἕνα γλυκὸ μειδίαμα ἀνθίζει στ' ἁπαλά, σὰν βελοῦδο, χείλη της. Ἡ γλυκειὰ μελωδία ἁπλώνεται γύρω ἁρμονική. Ἔχει μαγέψει ὅ,τι εἶνε τριγύρω της, μὲ τὴ γλυκειὰ μουσική, μὲ τὸ ὡραῖο τραγοῦδι καὶ μὲ τὴ θεία μορφή της. Εἶνε χαρούμενη ἀπόψε, γιατί περιμένει τὸν ἀγαπημένο της. Εἶνε τόσο μαγεμένη καὶ τόσο ἀφωσιωμένη στὴ ρωμαντικὴ μελωδία ποὺ παίζει, ὥστε δὲν ἔχει ἀντιληφθῆ τὸν ἀγαπημένο της, ἕναν ὡραῖο νέο, ψηλό, μὲ μαῦρα μάτια καὶ ὡραῖα κατσαρὰ μαλλιά, ποὺ στέκεται μαγεμένος στὴν πόρτα καὶ ἀκούει τὴ γλυκειὰ μελωδία καὶ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι της. Ὅταν τελείωσε, τὴν πλησίασε μὲ θαυμασμὸ καὶ ἀγάπη, καὶ ἀφοῦ τὴν ἀγκάλιασε, τῆς ἔδωσε ἕνα φιλὶ γεμᾶτο ἀγάπη καὶ τρυφερότητα στὰ κατακόκκινα χείλη της. Αὐτὴ σηκώθηκε καὶ ἀφοῦ τοῦ χαμογέλασε καὶ τὸν κύτταξε γλυκὰ μὲ τὰ κατάμαυρα ἐκφραστικὰ μάτια της, ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐτυχία, τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθήση κοντά της. Αὐτὸς τότε κατάλαβε καὶ ἀφοῦ πῆρε τὸ βιολί του καὶ κάθησε κι' αὐτὴ στὸ πιάνο, ἄρχισαν νὰ παίζουν μιὰ γλυκειὰ μελωδία στὴν ἀγάπη τους. Ὅταν τελείωσαν, σηκώθηκαν καὶ ἀφοῦ φιλήθηκαν γλυκά, ἐκίνησαν ἀγκαλιασμένοι νὰ πᾶνε νὰ φᾶνε στὸ τραπέζι τῆς αἰωνίας εὐτυχίας τους. Ρ. Ρ.

(«Μυστηριώδης Πριγκηπέσσα»)

* * *

Ἡ δεσποινὶς ΜΑΡΙΤΣΑ ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΟΥ (Θεσσαλονίκη), μᾶς γράφει :

Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο»,

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι γιὰ νὰ λύσουμε τὸ κοινωνικὸ πρόβλημα ποὺ μᾶς ἔθεσες, εἶνε ἀνάγκη νὰ φανερώσουμε μερικὰ μυστικά, τὰ ὁποῖα ἐπιμελῶς κρύπτομεν στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας. Ἀλλά, τί νὰ γίνη ; Καὶ τὸ μυστικὸ αὐτὸ γίνεται ἀσφαλῶς γλυκύτερο, ὅταν τὸ ἐμπιστευθῆς σὲ κάποιον, δὲν εἶν' ἔτσι ; Καὶ σοῦ ἀπαντῶ : Κατὰ τὴν γνώμην μου, ὁ ἰδεώδης σύζυγος δὲν εἶνε οὔτε ὡραῖος, οὔτε μὲ ὡραία ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι. Εἶνε ὁ νέος μὲ εὐγενικὴ καρδιὰ καὶ μὲ σχετικὴ μόρφωσι, εἶν' ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ξέρει νὰ ἐκτιμᾶ καὶ νὰ ἐξυψώνη τὴ γυναῖκα. Ἕναν τέτοιον ἄνδρα δὲν θὰ τὸν ἄλλαζα οὔτε μὲ τὸν καλύτερο Ἄλωνι. Κάθε ἄνδρας εἶνε ὡραῖος, ὅταν ἔχει ψυχικὰ χαρίσματα. Ἄλλωστε, ἡ ὠμορφιὰ παρέρχεται, ἐνῶ ἡ ψυχικὴ καλλονὴ μένει αἰώνια. Ἔπειτα μοῦ φαίνεται ὅτι κι' ἂν ἀκόμη δὲν ἔχει προικισθῆ ὁ σύζυγος μὲ τέτοια χαρίσματα, στὸ χέρι τῆς γυναίκας του εἶνε νὰ τοῦ καλλιεργήση τὴν ψυχὴ μὲ τὸ ὡραῖο της παράδειγμα. Ἄλλως δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ ναυαγήση ὁ γάμος, ὅπως τόσα καὶ τόσα πραδείγματα βλέπουμε. Ποῖος ὁ εὐτυχέστερος γάμος ; Ἡ καθημερινὴ βιοπάλη καὶ ἡ πεῖρατῆς ζωῆς μὲ ἔχει διδάξει ὅτι εὐτυχισμένος δὲν εἶνε ὁ γάμος ὅταν σ' αὐτὸν βρίσκεις τὰ πλούτη, ὅπως πολλὰ κορίτσια ὀνειρεύονται. Εὐτυχία δὲν εἶνε ὁ πλοῦτος. Εὐτυχία εἶνε μόνο ἡ ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμός, μέσα σ' ἕνα ἀνθρόγυνο. Ἐὰν θέλουμε μποροῦμε νὰ εἴμεθα πάντοτε εὐτυχεῖς, ὅπως κατὰ τὴν πρώτη περίοδο τοῦ γάμου μας. Καὶ πάλιν ἐδῶ νομίζω ὅτι ἡ γυναῖκα εἶνε ἐκείνη ἡ ὁποία δημιουργεῖ τὴ γλυκειὰ ἀτμόσφαιρα στὸν ἄνδρα καὶ δὲν τὸν κάνει νὰ λυπᾶται πραγματικά, ὅταν πλησιάζει ἡ ὥρα νὰ ἐπιστρέψη στὸ σπίτι του. Τὴν εὐτυχία μόνον ἡ γυναῖκα τὴν δημιουργεῖ, συμβαδίζουσα πρὸς τὰς συνηθείας τοῦ ἀνδρός της καὶ ὑπακούουσα εἰς τὰς θελήσεις του, ἔστω καὶ ἂν αὐταὶ εἶνε πολλάκις ἐγωϊστικαί. Ἰδεώδης φαίνεται ὁ κάθε σύζυγος στὰ μάτια τῆς καλῆς γυναίκας καὶ ἡ εὐτυχία μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὀλίγην καλὴν θέλησιν καὶ ὑπομονήν.

Μὲ ἐκτίμησιν. Μαρίτσα Χατζηπανάγου

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες ἀπαντήσεις.

ὁποῖες δὲν τῆς ἐπέτρεπαν καμμιὰ δουλειὰ στὸ στούντιο. Ἔστειλε λοιπὸν τὰ λύτρα στὸν ἀρχιγκάγκστερ τοῦ Σαίντ - Λιούϊς, παρακάλεσε τὴν ἀστυνομία νὰ μὴ ἀνακατευθῆ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ κρυφὰ ἀπ' ὅλους ἄρχισε νὰ προετοιμάζη τὴ φυγή της. Γιὰ νὰ τὸ κατορθώση αὐτὸ κατέφυγε σὲ δυὸ συμπατριῶτες της, δυὸ Σουηδοὺς ἠθοποιούς, οἱ ὁποῖοι φρόντισαν γιὰ τὸ διαβατήριό της, ἐξαγοράζοντας μὲ ἄφθονα δολλάρια τὴν ἐχεμύθεια τοῦ ὑπαλλήλου. Ἔπειτα, ἕνα πρωΐ, ἐπεβιβάσθη κρυφὰ πάλι ἀπ' ὅλους σ' ἕνα ἰστωτικὸ ἀεροπλάνο, κατέφυγε στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, μὲ αὐστηρὸ «ἰνκόγκνιτο» ἐπεβιβάσθη σ' ἕνα σουηδικὸ ὑπερωκεάνειο καὶ ἔφθασε ἔτσι ἀνενόχλητη στὸ Γκότεμπουργκ.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο λοιπὸν ξεκουράζεται στὸ Οὔρσταντ, ὅπως εἴπαμε καὶ ἀναπνέει εὐτυχισμένη τὸν ἐλεύθερο ἀέρα τῆς Σουηδίας. Ἡ «Σφίγγα τοῦ Χόλλυγουντ», ὅπως ἐμπιστεύθηκε στὴ φίλη της, ἡ ὁποία μοῦ ἔδωσε αὐτὲς τὶς πληροφορίες, δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ ξαναγυρίση στὴν Ἀμερική, ἀπ' ὅπου τὴν ἔδιωξαν οἱ «γκάγκστερς». Ἄλλωστε διαδίδεται πὼς πρόκειται νὰ παντρευτῆ ἕνα Σουηδὸ πρίγκηπα καὶ ν' ἀποσυρθῆ γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν κινηματογράφο.

Π. ΓΙΑΝΣΕΝ